Anul 35 București și Orăștie, 13 Mai 1937. CENZURAT No. 19.

LIBERTATEA

Foaie pentru săteni și muncitori, întemeiată la Orăștie în anul 1902

Director sufletesc: † Dr. ION I. MOȚA
Director vremelnic: Pr. IOAN MOȚA

„Libertatea" este: Proprietatea familiei moștenitoare a lui Ion I. Moța
ABONAMENTUL: 120 lei pe an, 60 lei pe 1/2 an și 30 lei pe 1/4 an

Cererile de abonare și banii pentru foaie se trimit pe adresa: Admin. „LIBERTATEA" Moța BUCUREȘTI I., Calea Victoriei 63.

Orice scrisori pentru Redacție să se trimită pe adresa: RED. „LIBERTATEA", ORĂȘTIE jud. Hunedoara

Apare în fiecare JOI
2 lei

„Salazarul", — nostru e chemat

In „Universul" de Joi după Paști, cetim un articol la locul de frunte, în care se vorbește despre ipocrizia (fățărnicia) democrației", adecă a celor ce spun, cu glas de vulpe, că-i arde rău la inimă de dragul „poporului" și-l amețesc de cap cu pleavă de vorbe goale, iar când sunt la putere, focul dela inima lor s'a stins, și i-a luat locul dragostea de aur... Pe cea pentru popor o lasă altora.

Această înșelăciune a poporului s'a făcut, de altfel, după război, în toate țările. — Dar s'au aflat popoare cari băgând de samă hiclenia „democraților" lor conducători, — au ridicat din mijlocul lor pe câte un bărbat cu *suflet nou*, cu *inimă curată*, cu *gând creștinesc pentru mulțimile poporului*, — și acela unu, ajutat de cei mulți cari l'au ridicat pe umerii lor, — a *făcut tândurala de mult visată de toată mulțimea poporului!* Așa a făcut Italia, ridicând pe Mussolini pe brațele sale, așa Turcia, care a ridicat pe Kemal-Pașa, așa Germania, care a înălțat pe Hitler, — *și tot așa Portugalia*, care a ridicat în fruntea țării sale pe SALAZAR, un profesor universitar foarte *cinstit, drept și hotărât!*

Era și mica Portugalie pe marginea prăpastiei, gata-gata s'o înghită hăul din adâncurile negre, săpate ei de diavolii roși ai comunismului, cari duseră pe vremea ei Spania acolo, unde o vedem. SALAZAR-ul Portugaliei făcu din mica lui țară, o țară așa de plină de ordine, de putere, de credință și de hotărâre, ca Italia, sau ca Germania! Toți locuitorii ei sunt mulțumiți, căci — s'a sfârșit cu partinirile nedrepte, cu jaful în averea statului, cu prigonirea celor buni și luarea în brațe a răilor și mișeilor! De aceea azi Salazar-ul Portugaliei, care nu cârmuește după cererile „democrației", ci poruncește după mintea și inima sa *dreaptă și luminată*, și se sfătuește numai cu cei mai buni și drepți și curați ca și el, — nu după ușile închise, cu toți cumpărătorii de suflete, cu toți perciunii și agenții stricăciunii, — acest Salazar „dictatorul", e dat ca pildă țărilor și popoarelor batjocorite de așazisa „democrație", care e azi ca o baltă cu apă stricată, plină de vermi, cari o otrăvesc și întregi biete popoare trebue să trăiască în ea!

Și „Universul" închee:

„Românta are și ea nevoie de un Salazar! E greu să-l găsim? Sigur că **SE GĂSEȘTE!** *Tot atât de sigur însă este, că* **EL NU POATE FI AFLAT ÎN RÂNDURILE OAMENILOR POLITICI DE AZI!**

E foarte mult grăitoare mărturisirea „Universului". Intre oamenii *„politici de azi"* acel Salazar mântuitor *nu se poate afla!* Dar el *se găsește* în afară de cercul stricat al lor!

„Universul" nu-l spune, deși se vede că se gândește la el: Noi, luptătorii de dreapta, de extremă dreaptă, îl și vedem, îl știm, îl mărturisim: *El* **ESTE**, *în carne și în oase, între noi!* — Ca mâine îl va numi și „Universul" și toți vrășmașii lui, pe nume! Indată ce ciasul lui va bate! Și acel cias nu va mai întârzia mult, până ce — *va bate!*

Din alte țări

IN RUSIA

mulțimea neamului rusesc, începe să-și deschidă ochii. Un apostol naționalist, tânăr și inimos, s'a ridicat și cât prin îndemnuri trimise din om în om, cât prin foi duse din sat în sat tot așa, — a deșteptat o mare parte a poporului rusesc, ca să vadă starea ticăloasă la care l'a adus stăpânirea jidovească pe care a primit'o prostește asupra sa. Mișcarea pornește din capul dincolo al Siberiei, și a luat înfățișare de revoluție, ce înaintează spre lăuntrul țării. Jidanii sunt speriați și simt că se cutremură scaunele sub ei. Naționaliștii strigă tuturor ca să fie auziți; „Sufletul rusesc e câștigat pentru revoluția națională. Trimiteți-ne arme grabnic, cât mai multe arme!"

Se face ziuă și în Rusia...

*

ȘI IN UNGARIA

s'a pornit o mișcare puternică „de dreapta" naționalistă. Foarte multe partide și grupări politice și naționale dorind scoaterea țării din mâinile stăpânirii francmasone-jidovite, vor să se contopească într'unul singur, pentru a duce lupta cea nouă, în duh nou, național-creștin, cam ca cea din Germania.

*

IN GERMANIA

se cere negustorilor să aibă pe lângă marfă și nițică omenie, că de nu, e prins de ceafă. O „biată" femee, vânzătoare de lapte, a crezut că n'o vede nimenea, dacă mai pune ea și nițică apă în lapte. La început a pus puținică, de nici nu se băga de samă, mai apoi mai multicică, până a ajuns de punea parte dreaptă: jumătate lapte, jumătate apă. Dar asta s'a băgat prea tare de samă la măsurătorul de lapte. A fost trimisă în judecată și i s'a dat sporitoarei de lapte — 4 LUNI ÎNCHISOARE. Auzit-ați de așa ceva pe la noi? —

*

IN FRANȚA

un kilogram de carne de miel, se cumpără cu 65 de lei (la noi 28), de berbec 85 (la noi 25).

In Budabesta un „șnițel" vienez îl plătești cu 380 lei (la noi cu 40—50 în restaurante scumpe).

Și tot ne plângem că — la noi e „rău".

Cei din urmă articli

scriși de ION I. MOȚA pentru „Libertatea" lui dragă, de pe pământul Spaniei...

Răvașe dela Legionarii Români de pe Frontul Crucii, din Spania.

V.

„De când suntem militari, simpli soldați în „Tercio", nu mai e chip de scris"...
„Cu mare greutate pot isprăvi aceste rânduri în ciasuri de noapte, când camarazii mei dorm"...

— așa își mărturisește dragul nostru Director sufletesc greul la care s'a înjugat de bună voie, împreună cu frații săi de suflet, intrând în cea mai bătăioasă trupă de pe frontul spaniol... Și totuși, dorul și voința lui tare, de a scrie încă pentru dragii săi cetitori dela „Libertatea", îl face să nu doarmă, ci să stea de scris în noaptea târzie... — Iată ce ne istorisește el în a 5 a a sa scrisoare.

TALAVERA DE LA REINA
Vineri 11 Decembrie 1936.

Am trebuit să întrerup povestirea celor întâlnite în drumul nostru spre frontul spaniol. *Cu mare greutate pot isprăvi scrierea acestor rânduri, în ceasuri de noapte, când camarazii mei dorm...* Căci de 3—4 zile de când suntem militari — *simpli soldați „legionari" în „Tercio"* — nu mai e chip de scris! Să mă erte așadar cititorii »Libertății«, dacă voi scrie în grabă și prost, tocmai despre cele mai mișcătoare lucruri, adică despre cele văzute la Alcazar. Căci »instrucția militară« care ține toată ziua, ne obosește în asemenea măsură, încât seara cădem de oboseală. Suntem cu toții în compania 21-a, batalionul (bandera) 6-a, al »Legiunei străine«, adică al »Tercio«-ului despre care am vorbit mai sus. Din ofițeri ce-am fost în armata română (Clime era căpitan!), iată-ne simpli soldați, desbrăcați de orice orgoliu, de orice cuvenită situație socială, singuri doar cu fierbintea noastră dragoste pentru Christos și Legiune!

Eri am avut primul botez de foc. In vreme ce eram în curtea cazărmii, a început bombardamentul aviației roșii. Ea ținut vre-un ceas, până la sosirea aviației naționaliste. Am văzut în stradă femei plângând, în panică, dar o tânără fată, în loc de a fugi și a se ascunde în vre-un gang, *a îngenunchiat* în stradă pe trotuar... Dacă n'aș fi văzut cu ochii mei acest lucru, nu l-aș fi crezut. Un biet suflet de copil speriat, care neștiind ce adăpost să caute în fața morții, *se adăpostește în îngenunchiere*, se lasă, obosit, *în brațele credinței lui Dumnezeu*. Era atât de frumos și atât de dureros! Azi n'a mai venit aviația roșie, căci au patrulat tot timpul avioanele noastre.

Banderiile (batalioanele) de »legionari« pleacă necontenit. Eri a plecat una, astăseară alta, peste câteva zile poate plecăm și noi... Banderia noastră, abea s'a întors de 6 zile dela Madrid, unde a luptat în Cetatea Universitară și în jurul Spitalului. A venit să-și refacă efectivul. Frontul roșu e la 3—4 klm. de noi.

Dar să urmez povestirea celor văzute și auzite la *Toledo*, în *Alcazar*, în ziua de Marți, 8 Decemvrie 1936.

Pe scurt: în Alcazarul din Toledo s'au petrecut adevărate minuni. După ce am văzut noi cu ochii ce a mai rămas din mărețul palat, ne-am dat seama, că Maiorul Villalba nu mărea lucrurile când ne spunea, că *puterea lui Dumnezeu a luptat, la Alcazar alături de cei 1100 de luptători.* Altfel nu se poate înțelege, cum au mai scăpat cu viață viteji Generalului Moscardo!

Alcazarul, vechiu palat de piatră, mare cam de 150 metri pe 80 metri, nu mai e azi decât un morman de ruine. Doar câteva ganguri sub pământ, și câteva rămășițe de pereți, mai stau în picioare.

Iată pe scurt cum s'au petrecut lucrurile și minunile din Alcazar, după povestirea Maiorului Villalba, care, însărcinat fiind de Generalul Moscardo, a organizat lupta de apărare a Alcazarului.

Când a izbucnit revoluția în luna Iulie 1936, militarii răsculați în Toledo, au fost copleșiți de comuniști. Nu se mai puteau ținea decât în Alcazar și în Spitalul așezat, tot în oraș, dar la vre-o 2 kilometri de Alcazar. In Alcazar era Generalul Moscardo cu cadeții, falangiștii și câțiva soldați, iar în spital se lupta maiorul Villalba cu o mână de oameni.

După 3 zile de luptă la

LACRIMI PENTRU ION I. MOȚA

Telegrame și scrisori primite de părinții lui Ionel Moța, cu prilejul morții sale pe frontul din Spania

STIMATĂ DOAMNĂ,

Vă trimit alăturat această modestă poezie, închinată regretatului de noi Ion I. Moță și al Domniilor voastre scump copil.

Nu veți căuta în ea un deosebit talent, dar veți găsi o profundă sinceritate.

Eu, care aud lumea satelor, atât de mult vorbind, Vă arăt că Ion I. Moța, a sămănat mult bine pe pustiul acestei vieți, din care el s'a ridicat măreț. O, dacă noi crescătorii rândurilor de tineret ce crește, am putea cu râvna noastră să facem să răsară din acele rânduri multe suflete cari să înțeleagă chemarea pildei lui Ionel, — ce fericiți am fi!..

Sora dtră mai mică în Domnul:
Preoteasa Maria Popovici înv.

Lui Ion I. Moța

Atât de mare ni-i durerea
Și jalea ni-i atât de mare,
Că veșnic ne gândim la tine,
Iar plânsul ne'nsoțește 'n cale.

Nu ți-am fost camarazi, nici [prieteni,
Și nici părinți, sau niscai v...,
Ți-am admirat doar de departe
A gândului limpezi vederi.

Cu sufletul tău larg și mare,
In care n'a 'ncăput minciuna,
Ne-ai arătat ce e viața
Și-apoi te-ai dus, pe totdeauna.

Ai spus că viața pământească
Ni-i dată nu spre desfătări,
Ci ca prilej de fapte bune
Prin cari să ne'nălțăm în zări.

In zări... la Dumnezeu prea- [bunul
Bătut, în cuie azi din nou,
Și pentru care, tu Ionele,
Te-ai dus să mori... O scump [eroul

Ce mici suntem cu toți la suflet,
Și jertfa ta-i atât de mare!
O, cerule, nevrednici suntem
Bătătorind a vieții cale!

Vrem să trăim în ea „ferice",
Agonisind, averi și bine,
Ne-mai gândind c'această viață
E'n mâna Ta! Deci pentru Tine...

Să ne jertfim azi trebuiește,'
Căci Tu ești Tatăl nostru drag,
ngăierea noastră
Și-al bătrânețelor toiag.

In urma celor morți îți cerem:
Isuse, fii în veci cu noi,
Căci vrem să bem apa credinței
Din cupa pildei „Celor doi"...

Iar tu Ionel, să știi, de-acuma:
A noastre inimi s'au deschis.
Intra-va'n ele adevărul
Și dragostea, — precum ne-ai [zis!.

Sibiel (jud. Sibiu) III. 1937.

Maria Preot Popoviciu
învățătoare

S a d o v a — Nu vin să plâng pe falnicii eroi, nici să plâng durerea celor mai încercați părinți. Durerea e pentru lume și pentru acei din lume, dar acei cari s'au înălțat mai presus de lume, această durere omenească pe ei nu-i poate ajunge.

Vin însă să aduc prinos, sufletele noastre încărcate de dragoste pentru idei și fapte, pe cari scumpul Dvs. fiu împreună cu bunul său prieten, au știut să le înfăptuiască pentru r e g e n e r a r e a credinței creștine.

Această jertfă a înviorat ca fiorul primăverii multe conștiințe ce stăteau în adormire și prin Biserică își ia un nou avânt sufletesc.

Intr'adevăr se resimte acum ca . redeșteptare s'a ivit în spiritele celor ce cred și pretutindeni s'a născut o nouă dragoste față de Biserică. Lumea a devenit mai dornică de luptă, pentru a putea urma astfel înflăcăratul exemplu de iubire față de Hristos și Cruce, așa precum ni l-au lăsat eroii fericiți ai Neamului Românesc și ai întregei latinități.

Paroh Const. Ignatescu

G v a r d e n i ț a - M e h e d i n ț i. Moartea eroică a fiului Cucerniciei Voastre Ionel, pe câmpul de luptă pentru apărarea latinității și a credinței străbune, moartea aceasta a îndoliat sufletele tuturor bunilor Români.

Imens de mare este golul pe care-l lasă 'n urmă și sfâșietor de dureroasă este pierderea sa pentru națiunea română și mai ales pentru generația de mâine; îl plângem pe omul Moța, vă compătimim pe Sfinția Voastră ca părinte, dar totdeodată proslăvim pe eroul martir Moța și fericim pe părintele Moța, căruia îi revine toată cinstea de a fi știut să crească în aceste generoase idei pe fiul său și de a-l face să înțeleagă și să prețuiască valoarea jertfei și chiar să fie capabil de ea.

Scriindu-Vă aceste rânduri, voesc ca prin aceasta să aduc și eu întregul meu omagiu de pietate celui ce-a fost Ionel Moța și care alături de multe altele, să Vă poată fi o mângâere în aceste momente așa de dureroase pe care le trăiți.

Pr. Const. Lacrețeanu.

S i b i u. Târziu, prea târziu, în cel de al unsprezecelea ceas Vă trimite lacrimi de mângâere, fecior de țăran din județul Argeș. Deși nu Vă cunosc, sunt totuși al Dvoastră și alături de sufletul lui Ionel încă de mult, căci întocmai ca și el, și eu am auzit în seri de copilărie dela mama și taica meu, doar cuvinte cari mi-au trecut în suflet: Hristos și Nația Românească.

Părinte Moța, îmi pare rău că nu am putut eu înlocui în căprăria legionară — cea mai măreață căprărie ce a dat-o acest Neam, — pe fiul Dumitale. Deși pe pământ am doar o prea sfântă Mamă și patru frați, dar nu eram însurat și nici îngeri de copii nu aveam.

Dar vrerea celui de sus a fost așa și tot din vrerea Lui va putea să se ridice din țărâna sfântă, neam nou românesc și țară nouă românească.

Am plâns alături de Dvs. părinți și de întregul neam românesc, care în timpuri cruciate se vede lipsit de unul din cele mai alese caractere; doar pentru aceasta Vă trimit sfâșietoare condoleanțe, fiind în dubla ipostază de părinți și încercați români.

Pentru fiul prăbușit în iureșul iudeo-comunisto-francmasonic, nu pot decât să mă închin și să-l asigur, că din pilda lui vor răsări milioane care vor striga ca și El „Cred în Hristos, Trăiască România".

Aceleași cuvinte pentru toată familia, pentru văduva doamnă Iridenta și în deosebi pentru Mihăiaș și Gabriela.

Arhanghelul ne aibă în paza sa.

Subl. Ion M. Pielmuș.

LUI IONEL, MUCENICUL

Scânteia dătătoare de viață
De acum în ochii tăi nu vom zări,
Iar chipul tău de bronz și ochi de-azur
Mereu în nemurire va pluti.

Lacrimile noastre, curg fără 'ncetare,
Intruna plângem, frate, te om plânge tot mereu...
De hoardele barbare ai vrut să scapi o lume,
De hoarde ce întruna hulesc pe Dumnezeu.

Prin gloanțele dușmane tu drumul ți-ai deschis,
Cu numele lui Christ pe buze te-au răpus;
Uitat ai de soție, de-Arhanghelii tăi mici,
Și te-ai jertfit, martire, cum s'a jertfit Isus.

Tu ești mort, o frate, de-apururi printre noi...
Noi te simțim întruna, te vom simți mereu,
Un sfat, o mângâiere, o să trimiți oricând
Și-o să ne'nedrepți spre bine când drumul fi-va greu.

Cu dreptele întinse, noi cei rămași aici
Pe scumpa ta ființă, de-avalma, toți jurăm,
Să risipim păgânii ce scuipă 'n Dumnezeu
Și moartea ta măreață așa s'o răsbunăm.

Gura-Humorului 8 III. 1937.

Sextil Silv. Dascal
lic. în teologie

porțile spitalului, maiorul Villalba, lipsit de hrană și muniții, mai rămăsese cu 72 oameni, înconjurat de comuniști, bătut de artilerie, aviație, mitraliere. S'a hotărât să încerce a se retrage în Alcazar. Dar ne spunea că-și dădea seama că nu vor ajunge în Alcazar, decât 10-15 oameni din cei 72.

CEA DINTAI MINUNE DELA ALCAZAR

»Am început retragerea din Spital spre Alcazar luptând, bătuți de focul ucigător al dușmanului — ne spune Maiorul Villalba. Cu mare greutate străbatem cei 2 kilometri și intrăm în Alcazar. Imi număr oamenii. In loc de 10-15 câți mă așteptam să rămână, *îi găsesc pe toți cei 72 în păr!* Nu numai că nu lipsea nici unul, dar *nici nu fusese măcar rănit vre unul!* Nu mai pricepeam nimic. Toată știința și experiența mea militară erau întoarse pe dos. M'am prezentat G e n e r a l u l u i Moscardo și i-am raportat doar atât: »S'a întâmplat o minune«.

»Dar minunea abea începea«, ne spuse Maiorul Villalba.

STATUE LUI DECEBAL

Bun gând. Frumos gând. Neamul nostru e plămădit din viteazul popor dac, amestecat cu cel roman, venit peste el, dupăce Traian a bătut pe Decebal la Sarmisegetuza (în județul Hunedoarei).

Dar Decebal nu e un domnitor de nesocotit. A fost un viteaz vrednic de marele său potrivnic Traian. Noi ne mândrim la fel cu sângele de Traian, ca și cu cel de Decebal în vinele neamului nostru.

Aflăm că o ceată de inimoși și bine înțelegători Români, au înjghebat un Comitet care să pregătească ridicarea unei Statui lui DECEBAL pe locul căderii lui. Gând frumos, căruia îi dorim deplină izbândă.

Nătângla noastră, -- măsurată cu vagoanele!..

Ca să vedem câtă grijă știu purta de mulțămirea și bunăstarea mulțimilor muncitoare dela noi, conducătorii noștri de țară, — ni-o dovedec și următoarele fapte prea grăitoare:

— In anul trecut, într'un singur an, au trecut chiar prin țară pe la noi, mergând spre Berlin, 800 de vagoane de ouă și alte multe zeci de vagoane de paseri, cât vii, cât tăiate și duse cu vagoane cu ghiață în ele...

Dar noi oare de ce avem Ministerul Agriculturii (purtător de grijă de lucrarea pământului și a celor ce se țin de această lucrare, ca ramuri crescând din ea)? In acest Minister nu se simte nimenea chemat a se gândi, cum ar face să se caute și să arate trecere în țările lipsite de rodurile agriculturei, — roadele economiei noastre?

*

— Alta. Cetim că producția de p e ș t e, a scăzut în țară la noi, încât cei din Ministerul de care ține, se gândesc s ă a d u c ă p e ș t e d i n ț ă r i l e v e c i n e !

Asta-încă-i bună!... Iaca de ce e bună:

Nainte cu vre'o 10 ani, a venit pe la noi un învățat francez, priceput în ale economiei de tot felul dintr'o țară. Ne-a cercetat țara în lung și în lat. A văzut. Și-a însemnat. A judecat.

La plecare și-a spus părerea despre noi și gospodăria ce o facem noi cu cele ce ni le-a dăruit Dumnezeu cu atâta belșug:

— Aveți, ne-a zis, numai în Bălțile Dunării și dela Gurile Dunării, atâta bogăție de pește, încât, îngrijit înțelept și pus în negoț, acesta singur ni-ar aduce așa venite, încât în 10 ani vi-ați putea plăti toate datoriile statului!...

Franțuzul s'a dus dela noi. Vorbele lui au zburat pe lângă urechile noastre, duse de vânt, și azi am ajuns — să n'avem pește nici pentru nevoile (trebuințele) vieții noastre de toate zilele, decum să mai aducă țării și câștig mare!...

O, cât vă admirăm, domnilor, economiștilor, specialiștilor, și tot felul de învățați, cari stați în Ministerele Țării!... Ce isteți vă vedem când e să — prigoniți pe fiii cei mai harnici și lucrători ai neamului, și să-i risipiți cu jandarmi când se apucă, așa de capul lor, din curată însuflețire, să facă un lucru de folos obștesc... In loc să folosiți însuflețirea și dragostea lor de muncă, chiar și la — prinderea de pești, ca să scăpăm de rușinea de a aduce pește din alte țări...

— — — — — — —
— — — — — — —
— — — — — — —
— — — — — — —
— — — — — — —
— — — — — — —

Prigoane fără rost

Ziarul »Universul« dela 19 Aprilie scrie, că:... La Craiova trimișii »Siguranței« s'au dus, fără de veste, la sediul partidului »Totul pentru Țară« din acel oraș, și cercetând toate camerele în cari se găsesc birourile (cancelariile) acestui partid, au confișcat (luat cu puterea) felurite tipărituri aflate acolo, anume: »Marșul lui Moța și Marin«, care e un cântec duios, scris întru pomenirea celor doi luptători căzuți în Spania. Au mai luat felurite cărți postale cu vederi dela înmormântarea acelora, apoi »mărțișoare« cu chipul sau pomenirea lor...

Ce rost va fi având această prigoană, și după moarte, a unor Români din cei mai buni, cari n'au făcut neamului alt rău, decât că — au murit pentru credința lor în Hristos și pentru apărarea viitorului acestui neam?!

ŞTIRI POLITICE

Ce-i cu guvernul? Cât mai stă la cârmă?

Iaca întrebarea care aprinde şi irifează pe doritorii de a ajunge să iee ei în arândă ţara, după plecarea liberalilor dela cârma ei.

Dacă ar fi întrebat poporul, dar lăsat să dee răspunsul său liber, nesilit, nestrâns în cleştele celor cu frânele în mână, — SUNTEM DE O SUTĂ DE ORI SIGURI, CĂ EL AR DA CONDUCEREA ŢĂRII PARTIDELOR POLITICE DE DREAPTA! Faţă de acestea, toate celelalte partide, de mijloc şi de stânga (liberalii, naţional-ţărăniştii şi câteva cu puţină greutate în alegeri), ar cădea ca din pod. Partidele de dreapta ar lua 60—70% (la sută) din voturi. Sub partidele „de dreapta" noi înţelegem: „Totul pentru Ţară", „Naţional-creştinii" şi „Frontul Românesc".

Şi mergând fiecare pe socoteala sa în alegeri, aceste trei partide ar ieşi puternic biruitoare, peste celelalte. Dar dacă vre o minune (că numai minunea le-ar putea aduce la asta!, ele şi-ar da mâna în ie şi numai pentru alegeri, — şi s'ar înfăţişa poporului braţ la braţ, ca într'o minunată şi de minuni făcătoare „horă", cântând de nou cât să răsune pământul României dela un hotar la altul: **„HAI SĂ DĂM MÂNĂ CU MÂNĂ CEI CU INIMA ROMÂNĂ"!...** o, acest lucru ar însufleţi tot poporul, încât s'ar vedea izbândă a tot cutropitoare! S'ar îmbrăţişa frate pe frate şi s'ar săruta pe strade, în câmp, unde s'ar întâlni!...

Dar deocamdată... fugi dela mine vis frumos, prea frumos, căci nu eşti din lumea aceasta.

Dar fie şi aşa, că merg de sine, fără a se ocărî ele între ele, ci făcând toate front numai împotriva celorlalte partide, cari prea au multe pistrueli pe obraz şi prea şi-au încreţit părul pe la urechi, pentru a fi pe placul celor ai căror păr e dela firea lor încârlionţat, — şi totuşi bine biruitoare vor ieşi. Dacă ar fi votarea numai PE JUMĂTATE beră, — deşi ar trebui să fie eră DE TOT...

Când la urmă şi-ar număra voturile, s'ar vedea care din cele trei, a primit mai multe glasuri de încredere dela popor. ŞI ATUNCI ar putea sta de vorbă mai departe, căci acum s'ar vedea, care ce putere aduce cu sine, primită dela poporul alegător.

— Dar iarăşi zic: fugi dela mine visule... Că şi acesta e numai vis.. În faptă ALŢII, cari stau cam la mijloc şi numai cu un picior în stânga... (liberalii) şi cei cu amândouă picioarele în lanţurile internaţionale (partidul lui Dr. Lupu-Madgearu, cari îşi pun tablă de prăvălie pe Mihalache şi scriu sub el: „La ţăranul..." (deşi ca să fie drept ar trebui să adauge: ...căruia îi cresc tot mai văzuţi perciunii...) —

— aceştia pregătesc „moştenirea" puterii. Şi o pregătesc, înşelându-se ei între ei, şi mai bine ca pe toţi înşelând ŢARA!...

Preşedintele partidului „liberal", d. C. Brătianu a amăgit pe naţional-ţărănişti, spunând că, după a sa părere, ei sunt partidul cel cu legături în popor, care ar fi să vie la putere după liberali. Şi-i face să se poarte „frumos", să nu prea înjure la stăpânii de azi, c'apoi îi recomandă pe ei pentru a fi poftiţi la masa verde.

În faptă liberalii — îşi gătesc calea... TOT LORI Di Ministru Alex. Lapedatu a spus-o chiar acum de Paşti, la Cluj, la o consfătuire a fruntaşilor liberali din acel oraş şi din ţinut, că — dsa aşa ştie, că după ei va urma un „guvern de alegeri", adecă un guvern care să nu aibă alt rost, decât să facă alegerile şi apoi să se retragă, lăsând să iee puterea aceia cari au ieşit mai tari din alegeri... Şi a spus-o şi aceea, că azi nu e hotărât CINE să fie încredinţat cu noul guvern, fiindcă partidele de opoziţie sunt aşa de nepregătite a lua puterea, — încât nu ştii pe cine să-l încredinţezi cu noul guvern. Şi atunci, spune d. Ministru, se poate să se dee puterea unui guvern de alegeri, care — SE POATE SĂ FIE FORMAT TOT DE LIBERALI...

Iar dacă ei vor conduce alegerile, — îşi poate închipui oricine, care va fi sfârşitul acelora... Nu ne prea putem închipui că mieluşeii liberali, având pânea şi cuţitul într'o mână şi pistolul în cealaltă, se vor lăsa mâncaţi de lupii celorlalte partide.

Aşadar în cercurile politice liberale; se visează de o nouă guvernare, tot liberală.

Astea-s poveştile politice, pe cari ni le-au adus sărbătorile Paştilor.

Dar, vom mai vorbi.

*

Cruzime de comunişti...

— Au răstignit pe un cleric —

În oraşul Serida din Spania, comuniştii au prins de curând pe un tânăr de 18 ani, cleric, care se pregătea pentru a fi mâne-poimâne slujitor alui Hristos, ca preot. L'au târît într'o piaţă şi acolo au făcut un scaun de judecată după chipul celui în care a stat Pilat, când a judecat pe Hristos. Aci l'au întrebat: Mărturiseşte, cine eşti? Tânărul a răspuns senin: Sunt seminarist din Barbostro. Atunci mulţimea urlă: Să se răstignească! Comisarul »judecătoriei« îşi spală mânile, ca Pilat şi îi dete să fie omorât pe cruce. S'a ridicat o cruce şi tânărul a fost răstignit. În cumplite dureri şi-a dat duhul, oftând: »Isuse, pentru dragostea Ta, şi pentru mântuirea Spaniei«...

PILDE STRĂMOŞEŞTI

Moşii şi strămoşii noştri deşi stăteau în sate şi sătuleţe cocoţate în vârfuri de stânci sau pogorâte în funduri de văi, sau, chiar risipite pe necuprinsuri de şes, — aşa cum neamul nostru stă astăzi risipit în valuri de străini, parcă nici nu am fi în ţara noastră, ci parcă am fi într'o ţară străină... Şi deşi uneori, mai cu seamă iarna, erau viscole năpraznice, cu vânturi nemaiauzite şi cu vârtejuri de ghiaţă de te orbeau şi scoteau din rădăcină copacii cei falnici din păduri şi crăpau pietrele de ger, — totuşi strămoşii noştri atunci când aveau nevoi mari, fie pentru ei, fie pentru casa lor sau pentru neamul lor, nu se uitau, că totul le era potrivnic, şi plecau voioşi spre târgurile oraşelor cele mari şi frumoase. Lupii se legau mai cu seamă în timp de viscol, deseori de ei şi nu de puţine ori le putrezeau oasele desgolite de carne în zăpezi...

Dar strămoşii noştri întâi se gândeau bine ce să facă şi mai apoi făceau — nu ca noi cei de astăzi, care întâi ne pripim şi abia pe urmă vedem că am făcut totul greşit...

Strămoşii noştri în săniile lor puneau cojoace şi saci de grăunţe din prisos, şi pe măsură ce-i hărţuiau lupii, le aruncau sacii şi cojoacele lupilor flămânzi şi răi, şi numai târziu, când vedeau că nu mai este nici un rost de scăpare, scoteau dela brâu oţelele!

Aşa şi cu neamul nostru urgisit, care astăzi e mic şi cocoţat pe stânci, sau pogorât în văi pe unde vin apele mari şi furtunoase, s'au risipit pe şesuri de nu-i ştie nimeni de urmă. Vrea să meargă şi el ca şi moşii noştri spre timpuri mai bune, ca spre un târg mare şi frumos.

Avem cai buni, pe tinerii care mor pentru ţară, şi avem sanie bună: credinţa noastră care ne poartă. Dar s'au pornit vânturi mari, cari iau copacii din loc; persecuţii şi prigoane de pe urma cărora ne mor tinerii, — şi oameni răi, ca lupii, s'au năpustit pe noi! Drumul nostru e alb şi neîntinat, ca omătul, şi în faţa noastră avem numai cerul cu nori pe care se odihneşte Dumnezeu. Şi Dumnezeu ne vede şi ne apără... Până acum lupilor răi le-am aruncat saci cu grăunţe şi cojoace; la mai rău: unii tineri s'au aruncat lupilor să-i sfâşie, numai ca sania să meargă mai departe până la „târg"...

Aşa făceau şi strămoşii noştri, câte unul se arunca, pentru ca să scape pe toţi ceilalţi!... Căci strămoşii noştri erau mari la suflet, şi bucuroşi mureau pentru semenii lor, nu ca oamenii de astăzi, cari se mănâncă unul pe altul...

Şi sania noastră merge mereu înainte, spre biruinţă! Şi dacă lupii ne bat iară, neamul nostru mai are la brâu şi oţelel...

Dar oţelele le scoate abia la urmă!...

Eugen Pârdianu

Războiul din Spania

nu poate avea decât — un sfârşit !

— O spune Mussolini şi Hitler —

Luptele sunt încă destul de crâncene. Dar SPOR în ele, nu se vede decât LA NAŢIONALIŞTI. Azi năzuinţele armatelor Generalului Franco, par că ar avea ca cea mai apropiată ţintă, a curăţi ţărmul de Miază noapte al Mării, unde a mai rămas în mânile comuniştilor o limbă de pământ, între oraşele Oviedo şi Bilbao, şi unde tot vin pe mare ajutoare de hrană şi de arme dela Anglia şi dela alţi sprijinitori ai comuniştilor. Dar se pare că li s'a înfundat şi acolo, căci vapoare engleze vin şi se duc încărcate cu copii şi femei cari vor să nu fie aci pe când vin naţionaliştii. Bineînţeles sunt familiile comuniste cari se tem de răsplata faptelor lor!

Ce-i cu „PACEA", care să închee acest cumplit război?

Jidanii Rusiei înfundă pe comunişti cu ajutoare de tot felul, doară-doară nu se dau bătuţi. Dar Mussolini şi Hitler au dat răspuns la întrebare, vestind zilele trecute de nou lumea şi ţara, că: NU VOM INGĂDUI CA IN SPANIA SA SE STATOREASCA O STĂPÂNIRE COMUNISTA!"

Iar vorba acestora e vorbă. Ei se pregătesc de război aşa de tare, încât, dacă statele netrebnice cari se lasă purtate de nas de jidani, ar ridica arma pentru acest neam ticălos şi pentru „politica" lui întrupată azi în comunism, — să le poată sta în faţă şi să le lovească arma din mână!

— Avem înaintea noastră o hartă a Spaniei, din care se vede câtă ţară e stăpânită azi de Franco şi câtă mai e în mânile lui Cabalero, capul guvernului comunist, — şi din ea vedem că două din trei părţi sunt în mânile naţionaliştilor şi abia a treia parte e în a roşilor. Până 'ntr'o zi.

Cum pierim...

La sărbătorirea dlui A. C. Cuza, Inalt Prea sfinţele Patriarh a rostit o cuvântare de mare însemnătate, arătând prin ea, cât de îndreptăţită este lupta împotriva jidanilor cotropitori — cu ajutorul stăpânitorilor români netrebnici.

Inalta faţă bisericească a spus: [illegible] în Bucureşti, eraş împânat cu multe sfinte biserici, pentru-că era pe sama cui să le ridice, — am ajuns că azi avem în inima oraşului în părţile lui cele mai de frunte, 50 (cincizeci) de biserici, cari nu mai au decât câte o mână de credincioşi şi s gata a se închide! De ce? Pentru-că Românii care erau pe vremea când ele s'au zidit (şi ţara era condusă de adevăraţi Români şi creştini), au fost mereu-mereu strâmtoraţi de mulţimea de jidani cari s'au vârît printre ei (şi cu ajutorul stăpânirii oarbe s'au îmbogăţit de au putut plăti cu aur pe Români, ca să iasă din casele lor), — credincioşii noştri au fost împinşi tot mai spre margini, spre laturile oraşului, — încât azi bisericile din inima oraşului vor ajunge a se închide una după alta, — lăsând loc sinagogilor...

Iaca ce nu văd conducătorii de ţară daţi de partidele politice ce stau cot la cot cu jidanii... Peirea ta, din fine, Izraile, — adecă din fine Române...

Pricepi, fratele meu ţăran, de ce rugăm noi pe Hristos să ne aducă cât mai curând Invierea cea mare: stăpânirea cea în mâni de buni creştini şi Români, cari să oprească această scufundare a noastră în hăul peirii!

—o—

Alegeri ce spun mult

S'au făcut şi în Bucureşti alegeri noi de membri în Consiliul comunal. Iaca ce ne-au arătat aceste alegeri:

Din 200.000 de cetăţeni cu drept de vot, abia au votat vre-o 30.000, adecă abia a 7-a parte... Ceialalţi s'au ţinut departe de alegere. Faptul poate fi înţeles numai aşa, că — lumea nu mai dă nimic pe acest fel de alegeri, văzând că nici ele nu aduc binele dorit de locuitori... Ea par'că aşteaptă ceva nou, mai sănătos şi mai presus de stările în care ne-au scufundat partidele politice de azi. Şi noi credem, că acele stări numai partidele naţionaliste de dreapta, le pot aduce, îndeosebi partidul cel cu suflet curat şi care a dat dovadă că nu lăcomeşte la avutul de obşte, că el merge să ducă şi să dee cât poate, prin munca sa, prin pilda sa, poporului aceea ce-i lipseşte, — şi acesta e partidul »Totul pentru Ţară«. S'a şi simţit şi în aceste alegeri lipsa lui. Credincioşii lui n'au luat parte decât pe ici-colea, iar unde au ajutat şi ei, candidaţii de dreapta a altor partide, au avut voturi frumoase.

Iubiţii noştri cetitori să binevoiască a afla, — că numărul de faţă nu l'am putut da gata pentru Dumineca Tomii, pentru sfintele sărbători din săptămâna următoare sfintelor Paşti. Nici Luni, nici Marţi, nu s'a lucrat în Tipografie, şi aşa a rămas să dăm acest număr pentru Dumineca cea de după ea (9 Mai).

— Tot aşa n'am putut da un număr de Florii şi altul de sf. Paşti, ci am dat numai unul de sfintele sărbători, dar îndoit de mare (de 8 pagini).

După acestea însă, cetitorii vor primi foaia regulat.

Partenie Cosma

Duminecă 9 Mai Sibiul a avut o sărbătoare care-i face cinste: Banca „Albina", ajutată de Biserică şi de Asociaţiune, a sărbătorit împlinirea alor 100 de ani dela naşterea lui PARTENIE COSMA, bărbatul sub a cărui conducere cu mână tare şi cu cinste neprihănită, Banca „Albina" s'a ridicat la înălţimi cari au stors admiraţia chiar a vrăjmaşilor neamului nostru din acele vremuri, a domnitorilor maghiari. „Albina" ajunsese a fi adevărat stup de albine, din a cărei „coşniţă" zburau an de an „roi" noi, unu-doi, sau chiar mai mulţi pe an: noui bănci româneşti în toate ţinuturile locuite de Români în Ardeal, Banat, Crişana. Şi toţi „roii" la început mici, creşteau şi se întăreau minunat, ocrotiţi şi ajutaţi de „matca" lor „Albina". Incurând îi vedeai măricei, apoi mari, de era o faţă pentru noi întărirea pe tărâmul economic, prin aceste aşezăminte naţionale de împrumut. Nepieritoare este vrednicia lui Partenie Cosma în această întărire economică a noastră!

Dar P. Cosma n'a trăit, nu s'a gândit, nu s'a trudit numai pentru Banca sa mare, voitoare de atâtea altele în jurul său, — ci tot aşa înţelept şi cu bogat rod a lucrat pentru BISERICA ortodoxă, pe care a ajutat-o cu sufletul şi cu fapta zi de zi, an de an, făcând-o să sporească şi ea în puteri materiale şi morale, foarte mult, mare parte fiind vrednicia lui.

Tot aşa a ajutat cu braţ tare şi minte luminată „Asociaţiunea" care, mai ales pe urma străduinţelor lui, a ajuns a avea o vestită „ŞCOALĂ CIVILĂ DE FETE", care ne-a dat atâtea femei luminate la oraşe şi chiar la sate.

Frumos l'au pomenit în cuvântări drept preţuitoare: Inalt Prea Sf. Sa Metropolitul NICOLAE, în numelei bisericei, apoi dl Dr. BEU, în numele băncii „Albina", dl. Dr. VASILE BOLOGA în numele „Asociaţiunii", dl. Dr. A. VLAD în numele „Solidarităţii", dl ION I. LAPEDATU, în numele „Băncii Naţionale", un trimis al Senatului, alt trimis al guvernului.

Şi Partenie Cozma a vrednicit pe deplin frumoasa pomenire ce i-s'a făcut, — căci deşi slujea un aşezământ ECONOMIC, material, el mereu a pus puterea materială a acestuia în slujba sufletului neamului său, sprijinind biserica, şcoala, Asociaţia, tinerimea la învăţătură, — şi alte bune.

NOUTĂŢI

Mormântul Moţa-Marin dela Casa Verde din Bucureşti, a fost îngrijit cu multă gingăşie în noaptea sfintei Invieri, de către familiile celor doi morţi iubiţi, ca şi de credincioşii lor camarazi. Pe lângă că piatra largă ce acopere cripta, a fost coperită cu flori proaspete, flori stropite, în loc de apă, cu belşug de lacrimi, — marginile petrii acoperitoare, au fost împodobite cu un şir de 200 de lumânări, cari la ciasul Invierii au fost aprinse, luminând viu în noapte şi par'că fiecare din ele chemând lumea, cu cuvintele pe cari preotul le rostea în sfânta biserică: „VENIŢI DE LUAŢI LUMINĂ"... Veniţi de luaţi din lumina sufletelor noastre, a celor de sub această piatră de mormânt, lumină în sufletele voastre, toţi câţi iubiţi pe Hristos cel înviat şi ţara aceasta binecuvântată de El şi neamul acesta, înţelept închinător Lui... Tainic şi totuşi de toate sufletele bune auzit, grăia glasul acestor lumânări... Şi el era auzit de toate sufletele din jurul lui, căci numai suflete bune, curate, în Dumnezeu crezătoare şi în jertfa adusă de cei doi odihnitori aci, se aduseseră, multe, în frunte cu familiile adânc îndoliate ale lor, în jurul mormântului.

Când clopotele şi cele 101 lovituri de tun vesteau întregei creştinătăţi a Capitalei Invierea, toţi cei adunaţi în jurul mormântului scump dela Casa Verde, au căzut în genunchi, şi toţi aveau ochii plini de lacrimi şi auzeau suspinele şi ofterile dureroase ale familiilor cari plângeau şi se rugau şi prin lacrimile lor cântau Domnului pe Hristos a înviat... Şi erau de faţă, afară de membrii familiilor, numeroşi credincioşi camarazi ai celor doi răposaţi şi numeroşi ofiţeri, cari înţelegând rostul înalt al jertfei celor doi fraţi ofiţeri români morţi pe plaiuri streine, ca adevăraţi eroi, au ţinut să vie, să pună o luminiţă şi o floare pe mormântul lor, să-şi plece genunchii murmurând o rugăciune pentru sufletele lor pilduitoare şi apoi să meargă, — cum au mers şi ceilalţi toţi, pe la sfintele biserici în cari se cânta şi se slăvea Invierea Domnului... La mormânt a rămas mai departe garda care îi străjueşte neîntrerupt, străjuindu-i şi mult cinstindu-i în noaptea, ca şi în ziua Invierii şi în toate zilele.

— Şi încolo în ţară se dau în unele locuri semne de cinstire memoriei celor doi morţi ai credinţei creştine şi a neamului nostru. In biserica din Orăştie, de pildă, la Icoana mare de pe iconostas, de lângă uşa de miazăzi, a Sfântului Arhanghel Mihail, ard în toată vremea, când în sf. biserică este slujbă dumnezeiască, două candele atârnate de două laturi la capul de sus al Icoanei, — candele aşezate acolo dela vestea morţii celor doi fraţi de sorec şi vitejie. Au fost puse de camarazii credincioşi lor din acest oraş, şi ei îngrijesc ca în totdeauna candelele să aibă oleiul trebuitor, şi să ardă mereu la capul Arhanghelului care i-a ocrotit şi înfăşurat în aripile sale şi i-a dus la Tatăl din Ceruri, la picioarele căruia sufletele lor atâta s'au dorit...

*

Se poate? — In ţară la noi trăesc prea mulţi streini veniţi din alte ţări, ca „specialişti" (meşteri pricepuţi în cutare sau cutare lucru), ca şi cum noi n'am avea şi n'am putea da. De fapt îi aduc stăpânii streini din capul marilor întreprinderi de tot felul din ţară, — ca să-şi hrănească pe fraţii lor, dând în laturi pe ai noştri. — Acum se spune, că la revizia permiselor (învoirilor) de rămas în ţară, care începe la 1 Iunie, peste 10.000 de astfel de străini vor fi trimişi acasă... Numai de s'ar ţinea domnii de vorbă.

*

Avem sfântă şi minunată Mănăstire, nou din temelii refăcută, la Sâmbăta de sus (lângă Sibiu). Prin străduinţa şi neobosita voinţă a Inalt Preasfinţitului Metropolit Niculae dela Sibiu, s'a refăcut aproape ca zidită de nou, vechea şi istorica Mănăstire dela Sâmbăta de sus. Iar de Vineri 7 Mai, ea este dată înaltei sale meniri, ca loc de caldă primire şi îmbrăţişare a sufletelor însătate după un cias, o zi de rugăciune liniştită, Domnului... In 7 Mai ea a fost sfinţită cu pompă strălucitoare de Inalt preasfinţitul Metropolit Nicolae, înconjurat de Preasfinţiţii Archirei Nicolae al Clujului, Nicolae al Orăzii, Vasile Vicarul Mitropoliei şi un mare şi strălucit sobor de preoţi. Pentru întâiaşi dată dela nimicirea ei dinainte cu 150 de ani, — s'au auzit sunând de nou şi umplând văile şi depărtările cu sunetul lor ca o muzică cerească, cele 5 clopote noi, anume turnate pentru sfânta Mănăstire, cari la olaltă dau un cântec ce farmecă şi înalţă la cer sufletele credincioase cari le ascultă... Vom da în numărul viitor preţioase amănunte din istoria Mănăstirii şi dela sfinţirea ei, — rostul ei înalt fiind înţeles de toţi.

„MUNCA DE OBŞTE"

rânduită de guvern, — a început

In ziua de Florii au fost adunaţi în toată ţara tinerii „preregimentari" la centrele lor de instrucţie, vre-o 350.000, toţi băieţi tineri între 18—21 de ani, nu pentru instrucţia lor obişnuită militară, ci pentru a lua ştire, că în acea zi se deschide pentru ei o nouă îndatorire: **munca de obşte**, hotărîtă prin noua lege. — După ce, la ora 4 d. a. s'a făcut deschiderea sărbătorească a acestei noi îndatoriri a acestor tineri, prin o scurtă slujbă dzeiască, urmată de cuvântări, — au fost trimişi, sub comanda mai marelui lor. la treabă. Incă în acea zi au mers de-au văzut locurile pe cari vor avea de muncit şi că ce vor munci. Iar a doua zi, Luni, ei au întrat în plină lucrare.

Din cele 350.000, o parte au fost trimişi acasă, şi s'au oprit, ca să înceapă munca, numai 150.000 de inşi. Pe aceştia i-au adăpostit prin Internate de-ale şcolilor sau pe la casele singuraticilor, şi i-au hrănit din bani daţi de Minister, cari fiind prea puţini (câte 12 lei de om pe zi) au mai pus oraşele 6 - 8 lei de om, ca să le poată da o hrană mai potrivită. Aşa apoi hrănirea acestor tineri e împreunată cu cheltuială de 3.000.000 lei pe zi, din cari statul dă cam 2.000.000 iar oraşele alt 1.000.000.

De data aceasta cei 150.000 de tineri au fost ţinuţi numai 3 zile (Dumineca Floriilor şi Luni şi Marţi în săptămâna cea mare a sfintelor patimi), cheltuindu-se cu ei 9.000.000 lei.

Vor mai fi chemaţi în decursul verii pe 2 - 3 săptămâni într'o vară. De vor fi chemaţi numai tot aşa, câte jumătate din ei, se vor cheltui cu hrana lor cam 90 de milioane lei, — afară de cheltuelile cu uneltele şi altele.

Ne-am uitat prin gazete că: CE au lucrat aceşti tineri în cele dintâi trei zile de concentrare? Şi am văzut în vre-o 12 judeţe, din cere am găsit rapoarte prin foi, că aproape peste tot locul au lucrat la desfundarea de şanţuri pe marginile drumurilor comunale sau judeţene, la curăţitul de spini şi buruieni şi la ridicarea crucilor căzute prin cimitire, cârpire de garduri şi alte lucruri uşoare.

Să nădăjduim că pe viitor vor fi chemaţi la lucrări mai serioase: zidirea de şcoli, de case culturale, plantaţii, la lucrări de preţ, — aşa cum făceau taberele de muncă ale fraţilor noştri harnici din anii trecuţi, de se cunoştea după ei lucru frumos şi — fără cheltuială pentru cineva.

Avem şi ştiri ciudate: In unele tabere, câte 2—3 flăcăi au plecat sara acasă, spunând că ei n'au pe nimenea acasă, decât o mamă văduvă sau bătrâni slabi şi n'are cine le îngriji de vite şi de casă. Dar iau adunat jandarmii de nou, mai ţinându-i pe la post, apoi dându-i poliţiei din oraş, şi având neplăceri pentru plecarea lor acasă.

Cum va merge lucrul în viitor, vom vedea. Pân'acum pe câţi laudă hotărârea guvernului faţă de acest tineret scos la muncă de obşte, pe atâţia, sau chiar mai mulţi — nu-l laudă deloc.

ŞTIRI ECONOMICE

Invăţaţii ne dau o veste rea: Cum statul nostru a dat izvoarele lui cele mai bogate în **petrol**, în arândă la streini fără dragoste pentru ţara noastră, aceia au stors aşa fel isvoarele, încât acelea au slăbit grozav. Se simte. Şi spun învăţaţii, că dacă se urmează aşa înainte, în 6—10 ani se seacă isvoarele de petrol, — marile noastre dătătoare de venite statului!

*

GERMANIA VREA LEGĂTURI ECONOMICE CU NOI

Guvernul german a dat ştire guvernului nostru, că e gata a da României un împrumut de 4 miliard Lei, împrumut foarte mare, care să fie întrebuinţat pentru aducerea de mărfuri şi maşini din Germania. Cu alte cuvinte ne îmbie mărfuri şi maşini, pe cari să le plătim pe rând, ca un împrumut.

TIPOGRAFIA ASTRA S. A. SIBIU STRADA MOTILOR 10.